

[Interpretace: summum ius, summa iniuria]

Ladislav Hejdánek

This is a part of the original document:

[2000](#)

jedná se o část původního dokumentu:

[2000](#)

- ◆ myšlenkový deník – záznam, česky, vznik: 18. 9. 2000
- ◆ philosophical diary – record, Czech, origin: 18. 9. 2000

[Interpretace: *summum ius, summa iniuria*]

Známé latinské přísloví „*Summum ius, summa iniuria*“ stojí a padá co do dobrého smyslu se záměnou práva jako formulace, aplikace či uskutečnění spravedlnosti na jedné straně s pozitivními formulacemi zákonů. „Slepá“ spravedlnost, jak se o ní někdy hovoří a jak se výtvarně znázorňuje s vahami v ruce a se zavázanýma očima, ukazuje týmž směrem (pokud si věc nezjednodušíme tím, že zavázané oči znamenají osobní nezájatost osobami, „nepřijímání osob“ v biblické verzi). To vyslovit v češtině, která jak spravedlnost, tak právo spojuje s pravdou a zejména s „tím pravým“, znamená zbavit právo té významné konotace, které toto slovo spojuje se slovem „pravý“: pokud je právo vskutku právem, nemůže se stát bezprávím. Takže „nejvyšším bezprávím“ se stává jen falešné právo, „právo“ vyprázdněné, zbavené pravosti. Stejně tak je tomu se spravedlností a s pravdou. Pokud by pro „právo“ ve smyslu *ius* platilo, že se nesmí přehánět, že nesmí být vyháněno do extrému (tj. pokud by pro ně platila aristotelská „střednost“ či výzva „nic příliš“), muselo by to nutně odkazovat zároveň k nějaké další vyšší normě, např. ke spravedlnosti. Pro tu však by zmíněná „střednost“ nesměla platit – anebo, pokud by i pro ni měla být nějaká „střednost“ závazná, bylo by zase nezbytné ji podrobit vyšší normě, např. pravdě. Český jazyk se však oné „střednosti“ vzpírá všude tam, kde kořen -prav- poukazuje přímo k pravdě jako k normě poslední: spravedlnost, která není „pravá“, je nespravedlností, a podobně právo, které není „pravé“, je bezprávím.

(Praha, 000918-2.)